

мледѣлецътъ, азъ не щж вече да ямъ. Азъ съмъ една ненасытна ламія, единъ дебелакъ: ты, ты ся лишавашъ отъ всичко заради насъ, това не е праведно, и мене мя е срамъ отъ това нѣщо. На, това ми пресича гладътъ; не щж азъ да вечеря сынъ ми, преди да вечеряшъ ты.

— Оставете ны спокойны, отговори Марійка, вый не сте господарь, не сте ключътъ на нашѣтѣ охотж. Моята охота е затворена днесъ, но охотата на вашѣтъ Петка е отворена като на единъ влъкъ. Я виждте, виждте само какъ яде! А, той ще стане такожде ягкъ единъ и силенъ земледѣлецъ!

Наистинж, Петко не ся забави да покаж ечій сынъ бѣше той, защото едвамъ бѣшеся събудилъ, и, безъ да усѣти еще кадъ ся намѣрваше нито какъ бѣше дошлъ тамъ, почна той да глжта съ извънреднж охотж. Слѣдъ това, като ся насыти вече, възбудися въ него едно любопытство извънредно. Това ся случва съ вейчкитѣ дѣца, които губятъ навикновеніята си. Той попыта кадъ бѣха, и, като ся научи чи тѣ бѣха посередъ корііжтѣ, той ся поуплаши.

— Има ли въ тѣзи корііж злоторны животны? попыта той баща си.

— Не, казà баща му, нѣма никакъ. Нѣмай никакъ страхъ.

— То ще каже чи ты излъга когато ми казà